



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Lenky Kaniové a soudců Petra Pospíšila a Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. O.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2025, č. j. 15 A 48/2025 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud opětovně zabýval sekundárním pohybem osob v případě žádostí o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany [§ 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace].

[2] Žalobce v důsledku invaze ruských vojsk uprchl z Ukrajiny. Dne 7. 4. 2025 požádal v České republice o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Žalovaný však tuto žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou, jelikož žalobce je ode dne 10. 7. 2024 poživitelem dočasné ochrany v jiném členském státě (na Slovensku). Městský soud, v návaznosti na ustálenou judikaturu kasačního soudu, shledal shora označeným rozsudkem postup

žalovaného nezákonným, zakázal mu pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu obnovit stav před tím, než žalobci vrátil žádost jako nepřijatelnou.

II. Kasační stížnost

[3] Žalovaný („stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost. Navzdory existující judikatuře kasačního soudu má za to, že z unijního práva nelze dovodit možnost sekundárního pohybu osob s dočasnou ochranou, a to ani z čl. 11 směrnice 2001/55/ES. Možnost přestěhovat se mezi členskými státy je omezena pouze na občany členských států. Dále žalovaný poukázal na důsledky plynoucí z (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, a také na to, že prováděcí rozhodnutí Rady nemůže měnit obsah směrnice 2001/55/ES. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)). Kasační stížnost **není důvodná**.

[6] Kasační soud se obdobnými případy již opakovaně zabýval. Dospěl přitom k tomu, že z unijního práva plyne právo na sekundární pohyb osob s dočasnou ochranou. Jejich žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany tak nemohou být nepřijatelné (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 - 42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 70; či nověji ze dne 29. 8. 2025, č. j. 3 Azs 285/2024 - 47, bod 23). Na tomto závěru pak nic nezměnilo ani přijetí (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, jelikož to nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany a o obratu nesvědčí ani znění preambule (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 - 28, body 11 až 15). Konečně důvodná není ani námitka, že „přestěhování se“ v rámci EU nepatří mezi standardní práva přiznaná příslušníkům ze třetích zemí, neboť toto právo náleží pouze občanům EU. Přirozeně platí, že osoby s dočasnou ochranou nelze srovnávat s občany EU, jimž podle čl. 20 Smlouvy o fungování EU náleží řada specifických práv, včetně svobody pohybu a pobytu. Ani to však nijak nevylučuje dosavadní výklad prováděcích rozhodnutí Rady ze strany kasačního soudu a závěry o tzv. sekundárním pohybu držitelů dočasné ochrany.

[7] Výše uvedené závěry – přijímané napříč Nejvyšším správním soudem – jsou pro žalovaného obecně závazné a jejich nerespektování vede ke svévolnému postupu stěžovatele v rozporu se základními principy veřejné správy a právního státu (rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2025, č. j. 1 Azs 111/2025 - 34, body 12 až 21). Nepromítnutí této judikatury do správní praxe je systémovým nedostatkem na straně stěžovatele (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 - 28, body 16 a 17).

pokračování

[8] Městský soud rozhodl zcela v souladu s uvedeným právním názorem kasačního soudu (viz body 13 až 22 napadeného rozsudku). Totožné námitky stěžovatele jako v projednávané věci, směřující proti současné rozhodovací praxi správních soudů, Nejvyšší správní soud posoudil již dříve jako nedůvodné (rozsudek č. j. 1 Azs 126/2025 - 28, body 8 až 15). V nyní projednávané věci neshledal důvodu se od těchto dřívějších závěrů odchýlit, pročez na ně pouze odkazuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Kasační soud uzavírá, že žalovaný v rozporu se zákonem nepřijal žádost žalobce o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Závěry městského soudu v napadeném rozsudku zcela odpovídají obsáhlé a jednotné judikatuře. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. podle úspěchu ve věci. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce sice měl ve věci plný úspěch, pročez má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, nicméně žádné nevynaložil. Soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu